

Допреди този ден Морски беше прилично момче, завършило колеж, което ходеше облечено в костюми.

На тази конференция обаче нещо стана очевидно.

Имаше нещо магнетично в дълбокия и кадифен глас на младия Морски, нещо категорично в излъчването на лицето му и маниерите при говорене, което инстинктивно караше хората наоколо да се съгласяват с него.

За момента не можеше да се каже дали Морски беше работил в тази посока или всичко беше просто спонтанно съчетание на обстоятелства, качества и визия.

Във всеки случай Морски разбра какво може. После, след доклада си, на коктейла, той беше обкръжен на няколко пъти от различни групи хора, които явно искаха да го слушат. Съвсем съзнателно Морски вмъкна няколко неверни факта, за които знаеше, че всички на конференцията са добре осведомени. И на двата пъти, когато го направи – никой не възрази, никой не го поправи. Хората кимаха с глави омагьосани от думите му.

На два пъти Морски се полуусмихна наум.

– Млади господине - каза един глас през рамото му и Морски се обърна, за да получи малко-по-късно, на четири очи, предложение от Организация, на която не можеше да откаже.